Любіть Україну!

Конгрес Українських Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 20 листопада 2007 року № 47 (211)

ЗАЯВА

Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

Уряд Віктора Януковича, сформований на початку серпня 2006 року так званою "антикризовою" коаліцією Верховної Ради попереднього скликання, замість обіцяного "покращення життя вже сьогодні" привів Україну до глобальних катастроф, що несуть не лише екологічну загрозу навколишньому середовищу, а й мільярдні матеріальні збитки та значні людські жертви.

Чого варті лише аварії потягу з фосфором під Ожидовим на Львівщині, швидкісного експресу Дніпропетровськ-Київ на залізниці у Києві, вибух на газопроводі, пожежі в лісах Криму й Херсонщини!

Після некваліфікованої реакції на ці події міністрів Нестора Шуфрича та Миколи Рудьковського Президент України Віктор Ющенко зажадав їхньої негайної відставки. Але Прем'єр-міністр Віктор Янукович знехтував вимоги Президента. Як наслідок – безвідповідальність керівника уряду призвела до таких глобальних катастроф, як вибух газу в житловому будинку в Дніпропетровську, що призвів до людських жертв, велике екологічне лихо в Керченській затоці...

Окремо варто зупинитися на останній трагедії, що сталася на шахті імені Засядька в Донецьку, яка належить депутату від Партії регіонів Юхиму Звягільському. В результаті ігнорування правил техніки безпеки загинули десятки гірників. Чи будуть цього разу покарані винуватці аварії? Хто понесе відповідальність за людські жертви? Чи буде належне реагування з боку Генеральної прокуратури?

На фоні цих трагічних випадків у країні продовжують зростати ціни на енергоносії, комунальні послуги, пасажирські перевезення, продовольчі товари...

Куди заведе Україну нинішній уряд "проффесіоналів" – уряд катастроф і трагедій, який фактично проводить неоголошену війну проти держави і народу?

Враховуючи нездатність нинішнього уряду виконувати свої обов'язки перед державою і народом, Конгрес Українських Націоналістів звертається до Президента України Віктора Ющенка з проханням відправити уряд Януковича у відставку.

Вважаємо, що РНБО необхідно провести ретельний аналіз діяльності уряду Януковича з метою запобігання подальших кризових явищ у нашій країні. Необхідно притягти до персональної відповідальності високопосадовців за людські жертви й завдані державі матеріальні збитки.

Враховуючи ситуацію, що склалася в державі, Конгрес Українських Націоналістів звертається до новообраних депутатів Верховної Ради України від блоків НУНС та БЮТ з вимогою виконати обіцянки, дані виборцям, і створити демократичну коаліцію у парламенті, яка сформує уряд народної довіри.

Конгрес Українських Націоналістів глибоку сумує з приводу трагедії на шахті імені Засядька, що забрала життя багатьох людей, і висловлює щирі співчуття рідним і близьким загиблих гірників.

Ситуація в державі викликає занепокоєність багатьох наших громадян. До редакції надходять листи, в яких – тривога і обурення з приводу цинічного і брутального наступу на базові цінності української нації і Української держави, що набирає загрозливих обертів. Люди звертаються насамперед до Президента Віктора Ющенка, вірячи в його істинний патріотизм, із закликами зупинити, поки не пізно, свавілля і глум над національними ідеалами, і використати всі можливості влади для того, щоб адекватно відповісти на виклики, які становлять реальну загрозу для Української держави.

Нижче друкуємо кілька таких звернень.

ЗУПИНИТИ ІДЕОЛОГІЧНУ ОКУПАЦІЮ!

ЗВЕРНЕННЯ

Президенту України
Віктору Ющенку,
громадським організаціям України

У вересні 2007 року Українська Патріотична Асоціація (23 громадські об'єднання), а 30 жовтня 2007 року 10 організацій Севастополя оприлюднили Звернення до глави держави з вимогою демонтувати пам'ятник Катерині ІІ в Одесі та не допустити зведення монументу в Симферополі та Севастополі, тим самим дати радикальну і рішучу відсіч антиукраїнським діям та намірам представників президентської вертикалі влади цих міст.

Однозначно такі дії представників влади руйнують Україну і призводять до цілеспрямованої дестабілізації ситуації в державі і південному регіоні зокрема. Нащадкам німецьких нацистів навіть на думку не спадає вшановувати пам'ять Гітлера в Німеччині, а в Україні російські переселенці за підтримки окремих представників української влади чинять дії, які спрямовані проти національної гідності нації. Спонсори подібних заходів і не думають про увічнення людей, які справді розбудовували міста нашої держави. Натомість, зведенням монументів імперським тиранам України вони паплюжать і знеславлюють українську націю.

На виправдання встановлення пам'ятника Катерині ІІ можновладці Севастополя (Куніцин, Саратов та інші) пропонують одночасно звести монументи гетьману Сагайдачному і депортованим народам Криму, намагаючись таким чином заспокоїти громадськість. Це – лукавство і блюзнірство стосовно народу України і держави. Зведення монументу російській цариці німецького походження роз'єднує людей і сіє міжнаціональну ворожнечу, яка в Одесі вже призвела до кровопролиття.

Годі повторювати та нагадувати про біди, які принесла Україні Катерина ІІ. Але вся пропагандистська система Півдня та Сходу України, яка досі керується з Москви і не контролюється з Києва, розповідає виключно про "доброту" цариці-тирана. У Севастополі представники влади перейшли виключно до однобічних виступів на користь зведення пам'ятника Катерині ІІ, не допускаючи ніяких дискусій з цього питання.

Упродовж чотирьох місяців українська громадськість звертається до Вас і масово протестує проти встановлення пам'ятників катам України на нашій землі. Ми знову висловлюємо своє негативне ставлення до намагань навмисної дестабілізації ситуації в регіоні, до спроб увічнити царських тиранів українського, російського та кримсько-татарського народів у незалежній Україні.

Вимагаємо не допустити помилок із встановленням пам'ятника Катерині ІІ в Одесі та не допустити зведення монументів в Севастополі, Симферополі й інших містах України. Це не боротьба з пам'ятниками, як намагаються представити ситуацію апологети відродження імперських символів, а попередження розгорнутої ідеологічної окупації України.

Українська патріотична асоціація –
23 громадські об'єднання.

Продовження теми на 3-й стор.

КОМУНІСТИЧНУ ІДЕОЛОГІЮ – ПІД СУД!

У багатьох містах України активісти Конгресу Українських Націоналістів взяли участь у акціях протесту проти "святкування" лівими річниці більшовицького перевороту в Петрограді.

ЖИТОМИР

Націоналісти Житомира продемонстрували своє ставлення до "святкування" 90-ї річниці "вєлікого октября" біля пам'ятника Лєніну (який досі паплюжить честь міста, бовваніючи на Соборному Майдані).

Учасники акції: націоналістична молодь з обласних осередків "Національного Альянсу", з Молодіжної референтури КУН та "Тризубу" ім. Степана Бандери здійснили ходу вулицями міста з труною та портретами Лєніна і Сталіна для символічного поховання комунізму.

Загін бійців спецпідрозділу "Грифон" намагався завадити проведенню акції, звинувачуючи її учасників у незаконності подібних дій.

Також намагалися зірвати акцію кілька десятків "вірних лєнінців". Присутні дали змогу їм висловитися, що дозволило ще раз переконатися у примітивності думок прихильників комуністичної ідеології.

На завершення акції біля офісу обкому КПУ було залишено порожню труну, щоб ліві, нарешті, поховали свій комуністичний фетиш.

КИЇВ

Конгрес Українських Націоналістів спільно з іншими національно-патріотичними партіями та громадськими організаціями провели 7 листопада на Михайлівській площі столиці інформаційну акцію про злочини комуністичного режиму.

Учасники мітингу поширили звернення до Президента України Віктора Ющенка, Верховної Ради, уряду з вимогами заборонити діяльність політичних сил і організацій комуністичного спрямування.

Після мітингу учасники акції поставили в Михайлівському соборі свічки за невинно загиблими під час комуністичного терору.

Увечері українські патріоти влаштували похорони комунізму. Вони пронесли труну із написом "Злочини КПРС" від Михайлівської площі до офісу компартії на Подолі та спалили її там.

КРИЖОПІЛЬ

9 листопада у центрі Крижополя, що на Вінниччині, за ініціативи РО КУН встановлено скульптурну композицію "Пам'яті жертв комуністичних репресій та геноциду української нації 1932–1933 рр.", виготовлену коштом Конгресу Українських Націоналістів.

Композиція створена із цілої брили білого каменю скульптором О. Альошкіним.

Активну участь у спорудженні цього пам'ятного знаку взяв начальник відділу молоді та спорту РДА, депутат Крижопільської районної ради, молодий патріот України Павло Стангрит, а також місцеві націоналісти: підприємець Олег Медвідь, молодий науковець Ігор Пилипчак та ін.

За сприяння голови Крижопільської РДА Г. Тарабанчука у районі розпочато збір коштів на облаштування пам'ятного знаку.

Це перший такий пам'ятний знак на території Вінницької області, що вічно нагадуватиме наступним поколінням про трагедію нашого народу, що сталась на початку 30-х років XX століття.

Вячеслав БЕРЕЗОВСЬКИЙ,
голова Крижопільської РО КУН

ЛЬВІВ

У Львові біля монументу Слави воїнам-визволителям відбулася акція "Геть комуністичну чуму!", яку організували Львівська обласна організація КУН та ВО "Свобода".

У той же час ліві сили проводили там свою акцію з нагоди 90-ї річниці Жовтневої революції.

Учасники паралельних акцій були розділені подвійним кордоном міліції та турнікетами.

На початку мітингів представники національно-патріотичних сил закидали яйцями монумент Слави воїнам-визволителям та учасників мітингу лівих.

Активісти молодіжної референтури ЛОО Конгресу спорудили символічну шибеницю, на якій повісили макети із зображенням лідера комуністів Симоненка, лідера ПСПУ Вітренко, а також Лєніна та Сталіна.

Також учасники акції протесту правих сил у ході акції спалили принесені з собою прапори КПУ.

ЛУЦЬК

У Волинській обласній бібліотеці для юнацтва міста Луцька відбувся "круглий стіл" на тему: "7 листопада 1917 року очима сучасних українців". Організувала захід Волинська обласна організація КУН. У засіданні взяли участь представники місцевої влади, науковці, громадські та політичні діячі, студенти.

Молодіжна референтура ВОО Конгресу провела акцію "виметемо комунізм".

Націоналісти зібралися на Театральному майдані Луцька та мели червоний прапор, що символізував комунізм, до офісу КПУ. Звідти, попри перешкоди з боку працівників міліції, пройшлися ходою до луцької тюрми – яскравого свідчення злочинів комуни, та запалили там свічки. Молоді патріоти виклали із запалених свічок хрест, як знак пам'яті про тих, хто загинув від червоного терору. А всім перехожим роздали листівки, де описані злочини комуністичної окупації.

МЕЛІТОПОЛЬ

Мелітопольська міська організація КУН провела мітинг перед пам'ятником Лєніну, приурочений пам'яті жертв комуністичних репресій.

Після панахиди за безневинно загиблими жертвами і виступили представники місцевого КУН та Українського козацтва.

Учасники заходу прийняли резолюцію з вимогою демонтувати всі пам'ятники комуністичним катам у Мелітополі.

Завершився мітинг спаленням червоних прапорів та прапору Євразійського союзу молоді.

МИКОЛАЇВ

Миколаївська обласна організація КУН разом з іншими національно-патріотичними партіями та громадськими організаціями провела акцію-пікет проти святкування більшовицького перевороту 1917 р.

Націоналісти зустріли колону представників лівих сил на центральній вулиці Миколаєва із гаслами і транспарантами "Комуністи та фашисти – близнюки-брати", "Голокост-Голодомор – злочини соціалістичних режимів", "Сталин верный продолжатель дела Ленина, а Гитлер жалкий подражатель Сталина" та ін.

За хвилину до моменту проходження колони міліція, яка охороняла акцію націоналістів, зникла. А після того, як колона лівих пройшла, один з полковників міліції пригрозив, що усіх учасників акції буде затримано за порушення громадського спокою.

Потому правоохоронці затримали пікет представників правих сил, близько 30 чоловік. Причиною стала провокація, що її здійснив невідомий. Він кинув у колону лівих чи то пляшку з водою, чи то яйце.

У міліцейському відділку учасників акції потримали три години, взяли у них відбитки пальців та сфотографували для картотеки, після чого звільнили.

За той час ліві спокійно змогли завершити свої заходи.

Під час "конвоювання" та в райвідділі міліції правоохоронці поводили себе дуже брутально, кепкували з націоналістів та націоналістичної організації.

"Нам довелося, хоч і не надовго, дізнатись, як це бути жертвою політичної репресії", – прокоментував ситуацію один із учасників акцій.

Слід також згадати, що напередодні голова Миколаївської молодіжної референтури Олекса Козачинський отримав листа від першого заступника мера Ю. Гранатурова, в якому зазначалося, що: "для громадян колишнього Радянського Союзу... цей день пов'язаний не тільки з Голодомором, репресіями та іншими трагедіями... для багатьох це ностальгічні, приємні спогади...", і вимога: "...не проводити цю акцію протесту".

СУМИ

До річниці більшовицького перевороту в Росії активісти Сумської обласної організації КУН разом із представниками інших національно-демократичних партій та громадських організацій поклали квіти до меморіальної дошки провідника ОУН на Сумщині Семена Сапуна та провели мітинг.

До пам'ятника комуністичного терору сумські патріоти поклали вінок з п'ятикутною зіркою з колючого дроту та стрічками "Комуністичній ідеології".

У Свято-Воскресенському кафедральному соборі Сум відбулася панахида за невинно вбитими та замученими жертвами комуністичних репресій.

Увечері патріотична молодь із смолоскипами пройшла вулицями Соборною та Воскресенською. Біля пам'ятника Тарасу Шевченку відбулося скорботне віче. Після закінчення мітингу було спалено комуністичний прапор.

ХЕРСОН

Херсонська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів біля пам'ятника жертвам тоталітарного режиму провела мітинг вшанування пам'яті жертв комуністичного терору.

Націоналісти пройшлися до пам'ятника кривавому катові українського народу Леніну на площі Свободи.

Слід зауважити, що ця акція відбулася всупереч рішенню Суворовського районного суду міста Херсону, який за позовом Херсонської міської ради заборонив її проводити.

Прес-служба КУН

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЯМ!

Коростенська РО КУН із великим сумом повідомляє, що на 78 році життя відійшла у вічність багаторічний політв'язень більшовицьких таборів, зв'язкова УПА Жемацькас (Грабовська) Гелена Євгенівна (псевдо "Зірка"). Життя подруги Гелени для кожного свідомого українця слугуватиме прикладом жертовності в ім'я служіння Україні. Націоналісти Житомирщини висловлюють співчуття з приводу важкої втрати всім близьким і рідним покійної.

Конгрес Українських Націоналістів висловлює щирі співчуття голові Київської міської організації, члену Головного Проводу КУН Михайлу Мохналю та його родині з приводу передчасної смерті батька
Миколи МОХНАЛЯ,
який відійшов у вічність 13 листопада ц. р. на 72 році життя.

...А ВЛАДА ПРОІГНОРУВАЛА

В Українському домі відбувся вечір до Дня української мови та писемності. Попри очікування, з офіціозу майже нікого не було... За всіх президентів – колишніх і нині діючого, відбув місію єдиний, справді щирий президент в екзилі – М. Плав'юк. Національно-демократичне крило політикуму презентували депутати майбутнього парламенту Ю. Гнаткевич та П. Мовчан, а також колишні нардепи Б. Олійник та Д. Павличко. Очевидно, нинішнім владможцям не до свят, тим паче до гуманітарних проблем, в які потрібно вкладати гроші.

У виступах вищезазначених осіб велика надія покладається на нову демократичну коаліцію в парламенті, її уряд та на виборчу програму "Український прорив", яка пропонує великі зрушення в гуманітарній сфері в цілому та в україномовній політиці зокрема.

На вечорі були присутні представники КУН, ОУН, Української партії, УНА-УНСО,УНП, НРУ та інших.

Мистецьку частину вечора чудово презентували співаки академічного хору "Київ" під орудою Миколи Гобдича.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НА ТИЖНІ

КЕПСЬКО, ХЛОПЦІ, КЕПСЬКО

Те, що зараз відбувається на ниві створення "демократичної коаліції", дуже вже нагадує минулорічну тяганину, – з тією лише різницею, що наразі у парламенті нема Мороза, аби так само напошки "розрубати" демократичного вузла, спокусившись на заманливу в'язанку сіна, почеплену поперед дишля, і продемонструвати таким чином людям свою істинну сутність. Щоправда, відсутність у парламенті політика з клеймом "іуди" аж ніяк не означає, що повторення "пройденого" неможливе. Дежавю є ймовірним, тільки в іншому "форматі", з іншою розв'язкою.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Схоже на те, що задавнена "хвороба" демократів – недотримання слова, необов'язковість, хвороблива амбіційність, превалювання особистого над державницьким, національним – пустила метастази настільки глибоко, що викорінити її можна лише позбувшись багатьох її теперішніх носіїв, "канонічна" частина яких приватизувала почесне звання "українських патріотів", а інша, більш "модерна" і відкрита до зовнішніх впливів – "любить Україну" по-своєму невсипуче – до глибини своїх кишень.

Зневірені виборці – з числа тих, хто голосував за БЮТ та НУНС, ніяк не можуть второпати, що насправді відбувається. Чому їхні обранці, яких вони провели до парламенту, знову ніяк не можуть між собою домовитися? Що їм заважає порозумітися цього разу?

Днями лідер списку НУНС Ю. Луценко публічно зізнався в наявності протиріч всередині політичного блоку. "Є не менше 3–5 депутатів, які чують інтереси Петра Олексійовича (Порошенка). Є не менше 10 депутатів, які добре чують, що хоче Віктор Іванович Балога. Є не менше 30 депутатів, які добре чують позицію Кириленка", – зазначив Луценко. "Також на сьогоднішній день явно, що група, яка тяжіє до Балоги, демонструє незгоду з загальнополітичною лінією блоку і навіть з самою "Нашою Україною", демонструє свої окремі амбіції", – переконаний він.

У свою чергу, секретар РНБО І. Плющ не менш відверто зізнався в тому, що він не виключає ймовірності створення коаліції між НУНС і Партією регіонів. "Якщо в парламенті не буде 300 голосів, виходить, не буде і політичної стабільності. Тому потрібно створювати коаліцію, яка була б прообразом коаліції національної єдності", – заявив глава Радбезу.

300 голосів "коаліції національної єдності", про які згадує Плющ, – це, зрозуміло, Партія регіонів плюс та частина нашоукраїнців, які підтримають подібний варіант. Один із чільних регіоналів Б. Колесников, людина, яку називають найближчою до Р. Ахметова, в свою чергу, не виключив можливості створення такої коаліції, хоча й не підтвердив проведення перемовин.

Якщо "коаліція національної єдності" таки стане реальністю – чим у такому разі відповість Тимошенко?

Зрозуміло, що вона, як і обіцяла, почне готуватися до президентських виборів, які безперечно виграє, оскільки важко уявити після цього переможцем цих виборів нинішнього главу держави. Від створення союзу із донецькими Віктор Ющенко втратить значну частину своїх прихильників (яких і так небагато), а нових, звісно, не додасться.

З іншого боку, хто гарантуватиме, що "демократична коаліція" кількістю у 228 голосів є життєздатною, і не розвалиться через якихось два-три місяці?

Воістину: куди не кинь – усюди клин.

Щоправда, винуватити в тому, що відбувається, демократам-нашоукраїнцям потрібно насамперед себе. Кепсько, хлопці, служите народу, кепсько. Це вам не мітингувати, зриваючи голоси...

Зрештою, не можна виключати, що з боку БЮТ може ініціюватися сценарій процесу руйнування демократичної коаліції, адже у разі, якщо справи у демократів йтимуть погано, Тимошенко зробить усе можливе для того, щоб самій вчасно покинути потопаюче судно, звинувативши в усьому якщо не Януковича, то Ющенка.

Часу на аргументовану відповідь у Віктора Андрійовича буде не так багато, та й "любі друзі" зроблять усе можливе, аби довести ситуацію до абсурду.

Продовжуючи тему, зауважу, що один із публічних сподвижників Тимошенко – Микола Томенко на диво прудко відреагував на заяву Плюща. Щоправда, його реакція схожа на банальне "ти сам дурень". А як же інакше сприймати дешеві звинувачення з боку Томенка на адресу Плюща в тому, що той, виявляється, перевів "у свою власність будинок у "Пущі-Водиці", який за ним закріплено в довічне користування як за екс-спікером парламенту"? Томенко звинуватив Плюща також у тому, що його було зареєстровано депутатом ВР шостого скликання за відсутності необхідних документів. "Виникає питання: чи це – відверта "антипрезидентська" діяльність секретаря РНБО Івана Плюща, чи його власна ініціатива як політика з великим досвідом, що був не останньою людиною за часів Кучми-Кравчука, чи це елемент політичної гри, в якій Іван Плющ відіграє роль негативного героя?", – запитує Томенко.

Ну що тут скажеш?

Нещасною є країна, долю якої вирішують люди, не здатні піднятися до висоти державницького мислення.

ЗУПИНИТИ ІДЕОЛОГІЧНУ ОКУПАЦІЮ!

ЗВЕРНЕННЯ

Шановний пане Президенте!

Ми, громадяни України, доручили Вам керувати Українською державою, за волю і долю якої тисячі українців склали свої голови.

Минуло 16 літ від дня проголошення відновлення самостійної України. Споглядаючи на те, що діється в Українській державі, запитуємо: хто сьогодні керує державою? І хто відповідатиме за антидержавні дії?

24 листопада 2004 року відбулася спроба створити на терені суверенної Української держави "Юго-Восточное государство" із столицею в Харкові. І за цей злочинний акт досі ніхто не покараний. Навпаки, учасники цієї акції стали депутатами Верховної Ради України. А Ви допомогли їм створити уряд...

В Україні створено і зареєстровано низку ворожих до Української держави організацій, які проводять свої акції. Щоб продемонструвати українській нації, що вони плюють на її святині, не полінувалися аж на Говерлу забратися. Де ж наше Міністерство юстиції, де СБУ?

Апофеозом антиукраїнських дій стало відкриття в Одесі, під покровом міської влади, міліції та Партії регіонів, пам'ятника лютому ворогові України. А на черзі – Севастополь.

Це така ганьба перед світом!

І якщо, не дай Боже, при владі й надалі залишаться регіонали, то що тоді буде з Українською державою?

А Ви, пане Президенте, вдруге про "Універсал" заговорили.

Та чи можна що-небудь підписувати з людьми, які не вміють дотримувати слова, а закони пишуться не для них, а для електорату?

Тим більше, що Україна для цих людей – як частина Донецького краю, де вони можуть робити все, що завгодно, ні за що не відповідаючи. За їхніми "поняттями", і в цілій Україні вони можуть таке робити, і дозволу не будуть питати.

Попробували б так українці вести себе на терені Росії: і мову українську другою державною оголошувати, і школи українські відкривати... А то єдину на всю Росію українську бібліотеку в Москві – і ту хочуть знищити!

Шановний пане Президенте!

Чи не пора покласти край усім ворожим діям в Україні і навести порядок?

З повагою до Вас

Стефанія КОСТЮК,
голова Івано-Франківської обласної організації
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

ХТО ЦІЛИТЬСЯ В ПУТІНА?

В Росії – політична турбулентність. Боротьба за владу набирає обертів

Як відомо, в Росії 2 грудня відбудуться вибори до Держдуми. Незважаючи на нібито сильну передбачуваність російського сценарію виборів ("Путін і "Єдиная Росія" – это наше всьо!"), насправді за фасадом узаконеного російського авторитаризму нуртують досить неспокійні сюжети.

Про це – в статті московського журналіста, запропонованої до друку в нашій газеті.

Олександр ІСТОМІН

Ось уже декілька тижнів зі сторінок російських газет і журналів не сходить тема боротьби силових відомств, яка несподівано стала надбанням широкої публіки. У 2000 р. (на початку президентства Путіна) слідчі МВС почали розплутувати справу фірми "Три кити" – зі звинуваченням в контрабанді меблів на мільйони "зелених". Як тільки у ній з'явилися фігуранти – високопосадові чини з ФСБ – і виявилося, що сліди ведуть до адміністрації президента, на горизонті негайно з'явилася Генеральна прокуратура.

Потім був апофеоз правосуддя по-російськи: слідчий Павло Зайцев, який і вів цю "кремлівську", як її охрестили журналісти, справу, незабаром стараннями якихось сил сам виявився на лаві підсудних. Щоправда суддя, незважаючи на безпрецедентний тиск, його виправдала.

У 2002 р. "кремлівська справа" про "Трьох китів" виникла в російській Держдумі. Цього разу слідство під особистий контроль узяв президент Володимир Путін. Для цього із Санкт-Петербурга до Москви був викликаний незалежний і досвідчений слідчий Лоскутов, якому і було доручено розібратися з цією історією. Результатом чотирилітньої роботи стали сенсаційні відставки генпрокурора Росії Устинова і всіх його заступників. Чищення були проведені і в Митному комітеті, і у ФСБ – було звільнено п'ять генералів. Серед них – два заступники директора ФСБ, два заступники начальника управління безпеки і перший заступник начальника управління з контррозвідувального забезпечення фінансово-кредитної сфери. А самого главу меблевої фірми "Три кити" відправили на лаву підсудних, де він і перебуває досьогодні.

І ось – новий скандал зі згадуванням тієї нещасливої справи і нові арешти – вже генерала Олександра Бульбова та інших його колег з Держнаркоконтролю, який очолює генерал Віктор Черкесов. Але до чого тут Бульбов і Держнаркоконтроль?

А до того, що єдиною людиною в оточенні президента, здатною довести цю темну і небезпечну справу до кінця, виявився саме Віктор Черкесов зі своєю новою спецслужбою. Черкесов, розуміючи всю відповідальність, призначив свою перевірену людину Олександра Бульбова вести справу "Трьох китів". Навесні 2005 р. Путін доручив Черкесову розслідування ще однієї непростої "справи про китайську контрабанду", у якій теж виявилися задіяні чини з ФСБ. І знову в Держнаркоконтролі очолив його розслідування О. Бульбов.

Бурхливий і публічний скандал слідами здавалося б вже забутої "кремлівської" справи викликає у російського суспільства багато важливих питань. І питання ці зовсім не кримінального, а політичного характеру. Мова йде, поза сумнівом, про прийдешню зміну влади і про страхи, які відчувають у зв'язку з цим деякі люди в оточенні Путіна.

Факт залишається фактом: Путін особисто доручив голові Держнаркоконтролю В. Черкесову розслідувати дві справи, а в результаті серйозно постраждали не винуватці, а ті, хто ці справи сумлінно розслідували. Більше того, люди, що розслідували цю непросту "кремлівську справу", публічно і демонстративно заарештовуються за незначних приводів.

Висновок напрошується сам собою: російський президент, очевидно, втрачає контроль над своїм оточенням перед вирішальною для країни подією – майбутніми парламентськими і президентськими виборами. І НЕ ВІН призначає наступника, а ЙОМУ призначають (або збираються призначити, нав'язати, запропонувати) наступника.

Як стверджують незалежні і некеровані з Кремля експерти, "по суті справи, цей конфлікт говорить про те, що впливові інсайдери в путінському оточенні починають виходити в публічну площину, починають заявляти про себе як самостійні фігури. І те, що Путін не може цей конфлікт погасити, свідчить про те, що він починає слабнути". На думку російського політолога Володимира Мілова, змінився характер стосунків Путіна з власним оточенням. Президент вже не може командувати "силовиками", як раніше, і вимушений лавірувати і домовлятися. А вони, на думку політолога, незадоволені його політикою, висувають свої ідеї, альтернативні економічному лібералізму.

Чим ближчі парламентські і президентські вибори, тим сильніше розгойдується човен президентської вертикалі в Росії, яку так ретельно і так довго вибудовував Путін. Політична турбулентність захльостує навіть там, де, здавалося, ще недавно нічого не провіщало грози.

Ось уже деякі генерали "не можуть мовчати" – голосно заявляють, що треба "розкрити" російський Стафбонд для посилення військово-промислового комплексу. А колись слухняний глава "Ощадбанку" вже публічно виступає проти свого "наступника", "спущеного" йому Кремлем. І майже кожного дня – погані новини з Інгушетії, Чечні і Дагестану – там убили міліціонерів, тут знову розстріляли російську сім'ю.

Притому, що всіх бандитів вже давно, як запевняли, "замочили в сортирі". Але – знову вибух автобуса в Тольятті.

Стає зрозуміло: хтось цілиться в Путіна, щоб, можливо, дестабілізуючи ситуацію, самому зайняти його місце. Хаос, в який у боротьбі за владу може скотитися країна тисяч ядерних боєголовок, загрожуватиме вже не тільки самій Москві і її кремлівським небожителям.

м. Москва

Продовжуємо публікувати скорочений варіант інтерв'ю з Головою Конгресу Українських Націоналістів, колишнім головою НАК "Нафтогаз України" Олексієм ІВЧЕНКОМ, повний текст якого надрукований на сайті "Української правди".

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: НАЦІОНАЛІСТ, ГРОМАДЯНИН, ПРОФЕСІОНАЛ

– Журналісти чомусь не хотіли висвітлювати того, як після підписання договору про зниження ціни Ніязов зібрав свій кабінет і в присутності преси сказав: "Учитесь у Ивченко, как защищать национальные интересы своего государства?!". Я вважаю, що це найвища оцінка сторони опонента!

– А Ви можете пояснити, чому переговори з підписання договорів у 2006 року проходили вночі і в такій таємності?

– Треба розказувати про хронологію подій, починаючи з Нового року. В грудні у мене була розмова з В. Путіним, під час якої я неодноразово підкреслював, що українська сторона не має ніяких заборгованостей перед Росією.

Потім ми провели переговори з Газпромом. І останній документ ми підписали 31 грудня 2005 року о 22.30. Ми домовилися, що нічого не змінюється – залишається та ж транзитна ставка, а протягом першого кварталу 2006 року ми знаходимо порозуміння у питанні ціни на газ.

О шостій ранку 1 січня я мав дзвінок з головного диспетчерського управління "Укртрансгазу" про те, що російська сторона почала понижувати тиск газу. Я одразу ж поїхав до "Укртрансгазу". Десь о восьмій я зв'язався з Президентом, він тоді був у Гуті Івано-Франківської області.

– Якою була перша реакція Ющенка на зниження тиску газу?

– Дуже емоційною... Він був здивований, декілька разів повторив: "Незрозуміло, чому вони це роблять! Ми ж про все домовились!". О 12-й годині Президент був уже в "Укртрансгазі", де ми з фахівцями працювали, перебували першого і другого числа...

– А якою була відповідь росіян?

– Віктор Андрійович телефонував Путіну і Ніязову. Я говорив з Міллером... І відповідь була дуже банальною: "У нас нет газа для Украины, потому что у нас нет контракта на поставку газа. Все, что мы поставляем, мы поставляем для Европы". Хоча насправді все це було абсолютно не так!

По-перше, була міжурядова угода до 2013 року, яку ніхто досі не скасовував. Тоді, як і зараз, не був підписаний щорічний протокол, але це не давало їм юридичного права на зниження тиску газу. По-друге, ми про все домовилися 31 грудня! І другого числа ми жорстко попередили російську сторону, що якщо вона не припинить зниження тиску газу, то 4 січня я вилітаю в Брюссель, де озвучую на весь світ, що Росія чинить тиск на Україну, і це може призвести до техногенної катастрофи не тільки в Україні, а й Європі.

– А Вам не здається, що в цих переговорах Ви дещо перегнули палицю? Можливо, саме Ваша демонстративна жорсткість і стала причиною подальших конфліктів?

– Вищі посадовці Туркменистану і Росії визнали, що сильнішого переговорника з української сторони з газових питань, ніж Івченко, не було. Вони всі знали, що я ні на крок не відступлю щодо ГТС України.

– Відома історія про те, як Ви їздили до Москви з перекладачем...

– Ну це вже анекдот! Така історія взагалі не мала місця. Бо ніколи я з перекладачем не їздив у Росію. В тому числі в Газпром. Той міф створили піарщики, яким платили величезні гроші як російська, так і українська сторона.

– Якщо все було так добре, яка була необхідність у 2006 році погоджуватись на RosUkrEnergo?

– Без цього неможливо було. Це був наш компроміс для російської сторони.

– Але дехто каже, що RosUkrEnergo завжди залишалось на своїх позиціях через зв'язки – спочатку з Кучмою, а потім з Секретаріатом Ющенка. Говорять, наприклад, що адміністрація Кучми отримувала гроші за підтримку компанії до 30 мільйонів щомісяця...

– Мені про це нічого не відомо. І я на цю тему з Фірташем не говорив. Але мені точно відомо, що рішення про створення RosUkrEnergo приймалося в Криму на зустрічі президентів України Л. Кучми і Росії В. Путіна за участю голови АК "Нафтогазу" Ю. Бойка.

Це відбувалося під час відпочинку. Чи був там Фірташ, я не знаю. А в 2006 році під час переговорів цю компанію активно лобіювали росіяни. І те, що я привів RosUkrEnergo – це все казки! Не забувайте, що насправді RosUkrEnergo була створена і ввійшла на українські ринки ще задовго до мене.

У 2003 році транзитом середньоазійського газу до України займався EuralTransGas – компанія, яка була створена в Угорщині. А в 2004 році в Швейцарії була створена RosUkrEnergo, і в архівах НАК "Нафтогаз України" існує договір за чотирма підписами – від EuralTransGas, від RosUkrEnergo, НАКу і польської нафтогазової компанії про експорт газу в Польщу.

У цьому документі є два чітких пункти про те, що EuralTransGaz передає всі свої права і зобов'язання по всіх контрактах RosUkrEnergo.

І в тому ж 2004 році голова Нафтогазу Юрій Бойко підписав два договори з RosUkrEnergo – один на 28 років, інший – на 30 років на транзит газу через Україну і зберігання газу в підземних сховищах. Тому не треба в цьому звинувачувати мене.

– Але в 2006 році у Вас був шанс це виправити і відмовитись від послуг посередника...

– Був. Можна було відмовитися від RosUkrEnergo і заключити прямий договір з Газпромом про поставки газу по 230 доларів! Вони ж постійно на всіх переговорах заявляли – іншого газу, крім як за 230 доларів, в Газпрому просто немає. Дешевший газ є у RosUkrEnergo. При цьому представники Газпрому прямо говорили і відверто визнавали, що RosUkrEnergo – це їхня дочірня компанія, якій вони передали весь транзит по території Узбекистану, Казахстану і Росії на десять років.

Я – і письмово, і усно на переговорах, – висловився за створення нового СП між НАК "Нафтогаз України" і Газпромом. Міллер відповідав: "У нас есть такое предприятие – RosUkrEnergo! Газпром в нем учредитель на 50%. Нас эта схема поставок полностью устраивает".

Я запитав, а до чого тут Україна і НАК? "Эти 50% – это ваша украинская проблема. Это ж вы, ваши официальные лица от правительства и НАКа предложили, чтобы от имени Украины учредителем был Райффайзенбанк". Тоді головою НАКу був Юрій Бойко. А головою уряду Віктор Янукович.

Коли ми зрозуміли, що від RosUkrEnergo не вдасться відмовитися, офіційно заявили, що готові викупити ці 50% акцій компанії у Райффайзенбанка на НАК "Нафтогаз України".

Під час візиту до Відня ми з Віктором Андрійовичем зустрілись із головою Райффайзенбанку і прямо попросили – назвіть засновників і ціну цього пакету акцій. Через деякий час вони показали, що засновником RosUkrEnergo є Райффайзен Інвестмент, як дочірнє підприємство банку. Далі акції порівну розгалужуються ще на дві структури, які зареєстровані в Австрії і перереєстровані в Швейцарії. Хто стоїть за тими компаніями, ми не дізналися. Ми не отримали відповіді на жоден запит.

А коли ми поставили питання про придбання акцій, нам сказали: купуйте, ціна 50% акцій RosUkrEnergo – 2 мільярди доларів. На що я сказав, що ми готові викупити за подвійний статут компаній – він складає 100 тисяч швейцарських франків, тобто ми готові викупити 50% RosUkrEnergo за 200 тисяч швейцарських франків.

– А зараз би купили?

– За 2 мільярди?! Ні! Це безглуздя. Це було б неправильно, бо уявіть собі – ви купуєте компанію, у якої сьогодні дійсно є контракт на 10 років транзиту, але якщо... наприклад, в Газпромі замінять її на іншого трейдера? Так, як замінили Ітеру, як змінили EuralTransGas, так зараз візьмуть і замінять RosUkrEnergo. І що тоді? А ми б два мільярди державних коштів віддали невідомо куди.

– А в української сторони не було ніяких підозр стосовно того, кому належать інші 50% RosUkrEnergo?

– Коли ми почали розбиратися, хто стоїть за RosUkrEnergo, виявилось, що в раді директорів RosUkrEnergo значилися Бойко і Воронін.

Я запитав, від чийого імені вони там опинилися? Мені в RosUkrEnergo відповіли – від квоти Райффайзенбанку. Коли ж ми говорили, що від української сторони там взагалі немає представників, і на якій підставі там знаходяться українські громадяни, та ще й посадовці, то десь через півроку їх тихо вивели.

Замість них були введені інші особи. Коли я був у Москві на переговорах з Газпромом, з Міллером, так співпало, що в той же день засідала рада директорів RosUkrEnergo. Міллер мене запросив бути присутнім.

Заходжу я в зал і бачу: сидить Медведев – заступник Міллера, директор Газекспорту, інший заступник – Рязанов. Це від квоти Газпрому. І сидять ще дві людини, яких представили від Райффайзен Інвестмент. Одним з них якраз і був Дмитро Фірташ.

Після наради я підійшов до нього і запитав: ти представляєш Райффайзен Інвестмент як засновник чи просто як фізична особа? На що я тоді отримав від нього чітку відповідь, що він офіційно не є засновником RosUkrEnergo, а на раді директорів присутній як консультант від Райффайзен Інвестмент.

Це було восени 2005 року. Отже, підозри в нас з'явились, але вони нічим не підтверджувалися.

– А чи зараз є можливість усунути RosUkrEnergo?

– Є. Вона була завжди. І це треба робити! Але треба розуміти, що самостійно українська сторона цього зробити не зможе. Ні технічно, ні юридично, ні політично. Це лише воля російської сторони! Якщо російській стороні якимось чином, і я це допускаю, RosUkrEnergo стане невигідною, то все можливо...

– Як Ви вважаєте, Фірташ пов'язаний з Могілевічем?

– Я Фірташа погано знаю. Я думаю, що за ним стоять російські високопосадовці. А може, високопосадовці з російської і української сторони.

Був у нас борг два мільярди доларів перед Газпромом. Наші посадовці кричали, що це не борг держави. Так – це не борг України. Формально – це борг RosUkrEnergo перед Газпромом.

Тоді в мене запитання, що в Москві робив міністр палива і енергетики, що там робив прем'єр-міністр? Від імені кого вони там виступали?

По-перше, хіба борг формувався за день? Чому вони так довго мовчали? Мовчали, бо насправді цей борг формувався за узгодженням посадовців з російської і української сторін.

Це не випадковий борг! Точно такий же борг за структурою і походженням був сформований до 2005 року. І виконавці були ті ж самі... Цей борг вдруге формувався з однією метою – для здачі газотранспортної системи. Але 2005 року їм не дала цього зробити революція. А в цьому – результати парламентських виборів.

– Але ж у нас на рівні закону записано, що ГТС не може бути передаsuccinct з державної власності!

– Зараз поясню. Нам заявляють, що Україна не веде переговорів про здачу системи. Ніхто і не буде вести ніяких переговорів. Бо схема полягає в полі, де не діє жоден український закон. В тому числі, про заборону приватизації ГТС і так далі...

Ці хлопці розробили зовсім інший сценарій. Схема банальна і проста. Борг, який був сформований, має дві складові. Перший – це борг "Укртрансгазу" за технологічний газ, який потрібен для функціонування ГТС. Ми щорічно закуповуємо 7 мільярдів такого газу.

Коли я був в НАКу, "Укртрансгаз" закуповував цей газ у "Нафтогазу України". А зараз технологічний газ поставляє... УкрГазЕнерго! Шелудченко звільнився з НАКу, бо не погодився на цю схему поставки технологічного газу.

Як професіонал він розумів, що це означає, і усвідомлював, що якщо його ім'я буде під здачею ГТС України, народ його прокляне! Після того, як Шелудченко звільнився, Бойко видав письмове розпорядження "Укртрансгазу" і облгазам: заключити договори про поставки технологічного газу з "Укргазенерго", а не з "Нафтогазом".

І почали всіх душити, щоб всі вони підписали такі договори. І вмовили всіх! "Укртрансгаз", наприклад, вмовляли вночі. В результаті "Укртрансгаз" і облгази отримують технологічний газ по 143 долари, в той час як за документами ціна технологічного газу повинна становити 95 доларів.

Тобто сьогодні "Укртрансгаз" отримує на покриття технологічного газу 95 доларів, а повинно платити 143 долари. Чи це не штучне заганяння в борги?! Друга складова боргу – це такий же самий за механізмом утворювання борг "Нафтогазу України" перед "Укргазенерго" за газ для комунальних підприємств.

– Але як це може комусь допомогти відібрати ГТС?

– Просто! Давайте простежимо ланцюг цих коштів. Це борг "Нафтогазу" і "Укртрансгазу" перед "Укргазенерго", "Укргазгнерго" – перед RosUkrEnergo і RosUkrEnergo перед Газпромом.

Продовження. Початок у попередньому числі

Фактично, це все борги НАКу і "Укртрансгазу" перед Газпромом. Тепер залишається один крок: міжнародна компанія RosUkrEnergo подає в міжнародні суди на "Укртрансгаз" і НАК "Нафтогаз України". Всі ці суди, будьте впевнені, вони виграють.

За офіційною процедурою НАК і "Укртрансгаз" визнають банкротами. Арештують державне майно за кордоном і отримають газотранспортну систему, тому що міжнародне законодавство є вищим від вітчизняного!

І коли буде рішення міжнародного суду, жоден український закон діяти не буде. І все.

– Але ж зараз борги вже виплатили...

– Газом, який я закачав у підземки ще минулого опалювального сезону? Зараз ніби формально розрахувалися, але ж залізли в борги наперед у транзит.

Фактично, у першому кварталі наступного року ми не отримаємо за транзит ні копійки!

– Теоретично Україна спроможна платити європейську ціну за російський газ?

– Так. Ми можемо піти на це. Більше того, я вважаю, що ми повинні переходити на такі абсолютно прагматичні стосунки. Є формула ціни на газ, є формула на транзитну ставку – за ними і треба жити.

Я порахував, скільки ми транзитували і скільки отримували газу від 1995 до 2005 року. Вийшла цікава сума – через дешевий транзит ми дотували Росію на 10 млрд доларів! Нам не треба було того дешевого газу по 50 доларів – треба було нормальну транзитну ставку.

І я вас запевняю, що, якщо ми поставимо Росії відповідну транзитну ставку, як в Європі, то тих коштів, які ми будемо отримувати від транзиту, з надлишком вистачить, щоб закуповувати російський газ за ринковою ціною!

Якщо рахувати за європейськими стандартами, прийнятна транзитна ставка може бути від 3 до 4 доларів за тисячу кубів на 100 кілометрів транзиту.

І цих грошей буде набагато більше, ніж нам треба для закупівлі 42 млрд газу на рік за ринковою ціною. Ми не втратимо ні копійки! Навіть заробимо на тому. А доки ми будемо чекати безплатного хліба чи газу, доти ми будемо страждати. І доти не Росія Україну, а Україна буде дотувати Росію через непорядних чиновників.

– Найбільш неоднозначна заява з Вашого боку лунала про те, що в 2005 році нібито існували доручення Тимошенко про розірвання відносин з RosUkrEnergo і відновлення Ітери. Чи є у Вас докази цього?

– Були доручення. Вони неодноразово розглядалися на нарадах Кабінету міністрів стосовно прозорості роботи RosUkrEnergo. Юлія Володимирівна пропонувала мені зустрітися з президентом Ітери Ігорем Макаровим з приводу поставки газу в Україну.

Я б погодився, якщо б він запропонував кращі умови поставки газу, ніж сьогодні дають RosUkrEnergo чи Газпром. Хоча я наперед знав, що кращих умов він не запропонує...

– Чому?

– А тому що я знав його позиції як у Росії, так і в Туркменистані. Я знав, що в Росії він практично персона "нон грата", що Газпром відібрав від нього всі родовища, які попередньо йому були передані. Знав, що немає в нього власного газу і в Туркменистані, і тих 1,5 млрд. кубів газу, які в нього були, він вже 5 років просто не може вивезти з країни, бо не випускають.

Ніязов протягом 5 років не приймав Макарова і не хотів чути про таку компанію, як Ітера. Але попри все, прем'єр-міністр доручила мені, і я з ним зустрівся...

– Але ніяких письмових доручень про заміну RosUkrEnergo на Ітеру теж не було?

– Ні, це було усне доручення. Я зустрівся з Макаровим і сказав, на яких умовах ми отримуємо газ зараз, і пообіцяв, що якщо він поставить на кордон Україна-Росія газ на кращих умовах, підписуємо контракт і працюємо.

– Юлії Володимирівні Ви доповіли про ці переговори?

– Так, я з нею зустрівся, розказав про зустріч і сказав, що чекаємо відповіді.

– А чи правда, що в 2005 році існував якийсь договір, підписаний Віктором Ющенком, про заміну RosUkrEnergo?

– Існував проект такого документа. Це була міждержавна угода між Україною і Туркменистаном, під якою мали підписатися Ющенко і Ніязов. Там дійсно йшла мова про заміну RosUkrEnergo. Я про цей документ дізнався в неділю. Це був один з тих небагатьох днів, коли мене не було в Києві.

Подзвонив мій заступник Лопушанський і каже, що мені від уряду міністр Кабінету міністрів пропонує терміново завізувати якийсь документ, бо його сьогодні мають передати в Туркменистан. На документі вже стояли візи Мінпаливенерго і уряду.

Я був здивований, бо мені ніхто про цей документ не казав!

– А хто готував договір?

– Готував Кабінет міністрів. І на візування подавали від імені Юлії Володимирівни. Хоча завжди такі документи виходять з Нафтогазу і Мінпаливенерго, а Кабінет міністрів його міг лише правити.

Я сказав, що не треба нічого візувати. Коли я прочитав документ, то побачив, що для України він був страшнішим, ніж те, що зараз є між Україною і RosUkrEnergo.

Згідно з проектом, українська сторона мала гарантувати передачу туркменського газу транзитеру на кордоні Узбекистан-Туркменистан. А транзитером і постачальником цього газу, власником якого є НАК "Нафтогаз України", по прямому контракту мала бути компанія Ітера.

Тобто, фактично Україна зобов'язувалася транзитувати газ через територію Узбекистану, Казахстану і Росії. Ми фізично не можемо це робити, бо в нас немає там труби! Це абсурд.

– А яка ціна на газ там вказувалась?

– Там не було ціни. Це була чиста міждержавна угода про принципи поставки газу. Там лише вказувались обсяги поставок – 40 мільярдів на рік протягом 25 років. Я передзвонив заступнику і категорично наказав не підписувати угоду, а сам вилетів у Київ.

Після приїзду подзвонив Президенту і розповів, що є така угода, і що в такому варіанті її не можна підписувати.

– А Президент знав, що готується такий документ?

– Так. Але він дізнався від дружини, яка подзвонила йому і сказала, що Юлія Володимирівна чекає на нього.

А ми в цей час на дачі Президента в Безрадичах десь до десятої години вечора пройшлися по кожному пункту угоди. Ми повикреслювали всі пункти, що стосувалися Ітери. Виключили також і всі гарантії.

– З гарантіями зрозуміло, а чому виключили Ітеру?

– А на яких підставах і чому Україна повинна була вводити Ітеру на транзит газу?! Транзит територією Узбекистану і Казахстану надає Газпром. І Газпром передав той транзит RosUkrEnergo на 10 років.

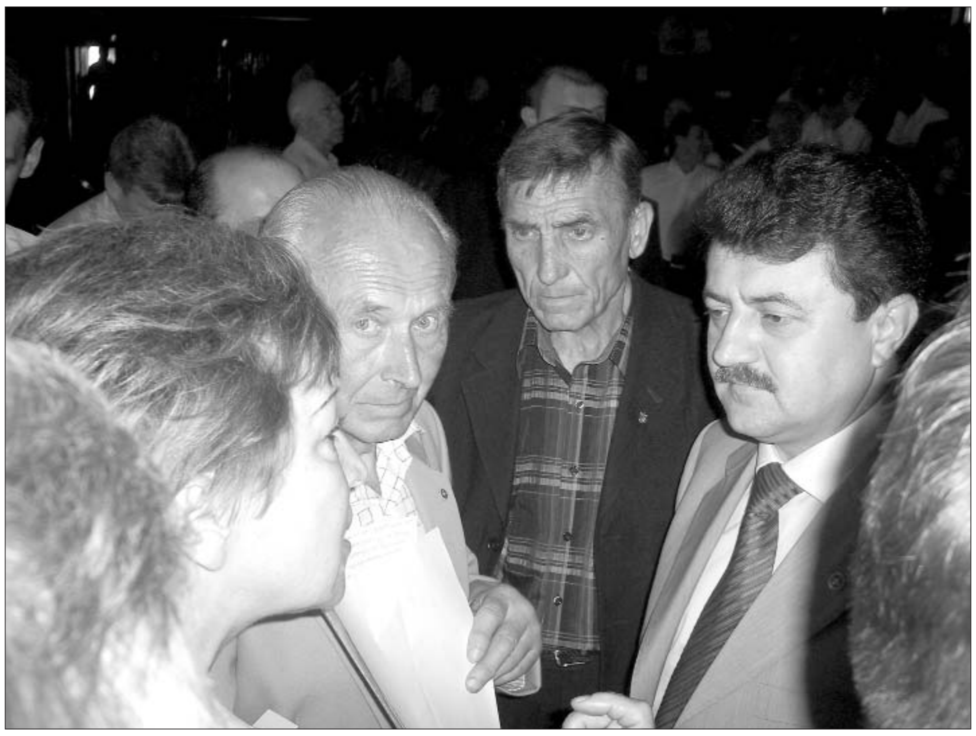
Якщо б Ітера прийшла і показала, що є договір з Газпромом про транзит через Узбекистан, Туркменистан і Росію – будь ласка, давайте працювати. Але на той момент був RosUkrEnergo.

– Тобто Ви власноруч в угоді Ітеру виправили на RosUkrEnergo?!

– Що стосується того, хто має бути транзитером, ми написали, що Україна і Туркменистан підписують довготермінову угоду на 25 років про прямі поставки газу по 40 мільярдів кубів щорічно. Що покупцем газу є НАК "Нафтогаз України". Там фігурував лише НАК "Туркменгаз". НАК завжди купував газ на кордоні Узбекистан–Туркменістан.

– Ви в той день зустрілися з Юлією Володимирівною?

– Ні. Я поїхав від Президента десь о 23 годині. А Віктор Андрійович поїхав додому, де Юлія Володимирівна все ж таки його дочекалась. І, наскільки я знаю, Ющенко підписав цей договір при ній. Але без підпунктів про Ітеру.

– Чи правда, що той договір в Туркменистан повіз Макаров?

– Мені теж так казали. Але коли я був у Туркменистані, Ніязов з великим здивуванням запитав мене, а що це за документ до нас потрапив? Не через офіційну пошту, не офіційними каналами... Фактично міждержавна угода потрапила до начальника протоколу.

– Це після цього випадку Віктор Андрійович відсторонив Тимошенко від газових питань?

– В тому числі і після цього... Були і інші причини. Наприклад, коли Президент летів з візитом до Туркменистану, з боку Кабінету міністрів були намагання включити Макарова в офіційну делегацію від української сторони.

Коли я побачив його у списках, то сказав, якщо ми будемо за руку заводити до Ніязова Макарова або Ітеру, то ми зіпсуємо стосунки не тільки з Туркменистаном, а й з Росією. Я був категорично проти. В результаті Макаров був вилучений з делегації. І все одно він якимось чином опинився в Туркменистані.

– Олексію Григоровичу, Ви жалієтеся, що стали жертвою чорного піару з боку журналістів і опонентів. Але Вас самі ж соратники не включили до списку "Нашої України", хоча, кажуть, що на цьому особисто наполягав Президент.

– По-перше, за мене Президент ніколи не просив! По-друге, і я ніколи не просив за це Президента. І по-третє, в списки "Нашої України" я не пішов самостійно. Це було моє особисте рішення.

– Але ж я пам'ятаю той з'їзд, коли делегати вимагали, щоб Вас виключили зі списку!

– Я прийняв особисте рішення скласти депутатський мандат. До речі, я склав його першим! На мене ніхто не тиснув. Я склав мандат, навіть знаючи, що не піду в Раду, бо на той момент вже формувався блок НУНС, і була вимога про розпуск всіх партій після виборів і створення єдиної політичної сили.

Я знав, що я такий документ не підпишу – я це озвучував на всіх політрадах. Це була і моя позиція, і позиція Конгресу Українських Націоналістів. А той з'їзд, що ви згадали, був з'їздом партії Народний союз "Наша Україна", де формувався алфавітний список кандидатів в народні депутати від Народного союзу "Наша Україна".

– Але ж там було Ваше прізвище!

– Ну то й що? Наскільки я розумію, в список включали всіх депутатів фракції. І там не тільки я не був членом Народного союзу "Наша Україна". Я вас запевняю, що особистої заяви про те, щоб мене включили до списку "Нашої України", не писав. Для цього мені потрібно було припинити членство в своїй партії, скласти повноваження голови. Цього я не збирався робити і не збираюся.

– Але говорили, що у Вас був особистий опонент – Гриценко, який ставив умову про ваше виключення.

– Від кого ви таке чули?

– Від різних людей... можливо, навіть від нього.

– Це все брехня. Мені про це ніхто не говорив. Ні з політради блоку, ні Президент, ні Гриценко. З іншого боку, результати виборів показали, що насправді той же Гриценко в списку блоку лише відняв від голосів, а не додав!

– Чому?

– У нас 300 тисяч військовослужбовців. З них за НУНС проголосували лише 20 тисяч. Тобто 90% військовослужбовців проголосували проти міністра оборони! То забрав чи додав міністр оборони до списку блоку? Це ступінь довіри до міністра.

Я, чесно кажучи, на місці Гриценка після цього голосування пішов би у відставку. Я вам скажу більше – був би я у списку, і була б наша партія в блоці, я думаю, ми б отримали набагато більше.

Якщо би КУН пішов на ці вибори самостійно або із "Свободою", НУНС і БЮТ перевагу не мала би!

У кого б ми забрали голоси на Західній Україні? Не від комуністів і Партії регіонів, а в помаранчевих. І ми б забрали набагато більше, ніж "Свобода". Тягнибок набрав так мало тому, що ми всім на місцях говорили, що він чинить неправильно, йдучи на вибори.

А хіба мені просто було вмовити свою партію не йти на вибори? Після того, як ми вирішили не йти в блок, зустрівся з Президентом і сказав, що ми не йдемо в блок, але я вас запевняю, що задля того, щоб не забирати голоси від пропрезидентських сил, я буду переконувати партію не йти на ці вибори взагалі.

На що я отримав відповідь: "Дякую – це чесна позиція, бо всі проблеми на всіх виборах ми завжди мали не від опонентів, а тільки від своїх". Ми пам'ятаємо 2006 рік, коли "Пора", ПРП, Костенко-Плющ забрали в нас 4%... А якби не забрали, нам би не потрібен був Мороз.

І я стримав слово.

– Яку б посаду Ви хотіли собі зараз?

– Я не знаю. Я сумніваюся, що піду на будь-яку посаду в широкій коаліції. У той же час, у той самий формат, що був раніше, я теж не піду.

– А коли Ви останнього разу бачили Президента?

– Десь тиждень тому.

– З приводу чого?

– З приводу енергетичної безпеки.

– Але ж Ви цим не займаєтесь! Ви ж навіть не радник?

– Я й без посади можу займатися цими питаннями. До того ж я був його радником на громадських засадах.

– Ви обговорювали ціну на газ перед тим, як Президент назвав її у своєму зверненні?

– Так, ми спілкувалися про те, чи адекватна ціна 150–160 доларів. Я вважаю, що українська промисловість і економіка витримають таку ціну.

Але питання в іншому – чи можна було отримати дешевший газ? Можна! Менше ніж 150 доларів і навіть менше за 130 доларів! Треба було вимагати виконання угоди, підписаної до 2012 року.

А якщо вже підняли ціну, то треба підняти і транзитну ставку. Якщо газ 150–160, то транзитна ставка повинна бути 2–2,05.

Записав Мустафа НАЙЕМ

НА ВІДСТАНІ ЧАСУ

УКРАЇНСЬКІ ПІСНІ З ВОРКУТИ

Інна ВОЛОСЕВИЧ,
"Нація і держава"

Слідом за поколінням розстріляних поетів 30–40 рр. минулого століття прийшло покоління репресованих 50–60 рр. минулого століття. І якщо талант поетів "розстріляного відродження" ще встиг сяйнути перед людством за короткий час облудного заграванння більшовиків із поневоленими народами, то про їхніх наступників ми дотепер мало що знаємо, бо вони відразу ж засилалися в сибірські табори за перших ознак своєї нерадянськості, українськості. Скільки українських талантів загинуло в муках і невідомості в безмежних снігових пустелях Далекої Півночі!..

Одного з таких мучеників-поетів на ім'я Микола Козак відкриває світові його земляк, професор канадського університету Альберти Анатолій Романюк.

Микола Козак народився у травні 1914 році в селі Клішківці біля м. Хотина на Буковині. Одинадцятирічний Анатолій Романюк провів 2 роки, навчаючись у Новоселицькій гімназії, під опікою "дяді" Миколи. "Микола Козак... мав великий вплив на формування моєї національної свідомості", – згадує пан професор. Політичні дебати і український патріотизм стали новим захоплюючим відкриттям для молодого Анатолія, який не бачив такого в своєму рідному селі Зарожани. "Для мене залишається таємницею, як за таких обставин народилося українство та глибокий патріотизм у свідомості Миколи Козака", – пише професор. – Такі молоді хлопці, як він... були білими круками нашого славного Хотинського краю в масі невігласів у національному розумінні". "Освіту він дістав румунською мовою. І взагалі дивно, що з нього став український поет, він же ніде української мови не вчився", – підтримує думку Романюка письменниця М. Матіос. Що ж, напевно, українцями не стають, а народжуються...

Після закінчення Чернівецького пединституту Микола Козак вчителював у с. Перебиківці, потім з відступом Червоної армії відбув військову службу в румунській армії, після чого у 1943 йому довелося осісти в Румунії. У 1950 році за доносом одного з клішківців у м. Крайові його схопили агенти НКВС як антирадянщика – в цей час його дружина ходила вагітною... Його двічі було засуджено до смертної кари, але згодом – до довічного ув'язнення в концтаборі у Воркуті, де і була написана більша частина його поетичної спадщини.

Одні поети пишуть від щастя, інші – від болю. Життя Миколи Козака склалося так, що йому доводилося писати від болю – щоб у пеклі не втратити здатності мислити, відчувати, творити... Мабуть, тільки *"в таборах в'язнів, голодних працею, змучених в чорнім куті шахт кровожерних холодних"* (М. Козак, поема "На Воркуті") могли народитися такі рядки:

СУМНО...
Нічка темненька,
Зірка ясненька
В небі морга.
Де ти...
Миле серденько,
Плачеш тихенько,
Ти, дорога.

Пусто...
Пусто без тебе,
Хочу хоч де би
Стрінутись нам.

Де ти?
Де, озовися,
В сні покажися –
Душу віддам.

Без тебе світ сумує зі мною,
Плаче степ за тобою,
Ти – кохана моя.
Для тебе квітне луг і діброва,
Ти моя чорноброва,
Незгасима зоря.
(м. Воркута, 1952 р.)

Під час ув'язнення Микола Козак брав участь у табірному повстанні, організованому українськими політв'язнями у 1953 році, події якого він змалював у поемі "На Воркуті". Тим не менше, у 1957 році його звільнили, і він повернувся до сім'ї у Румунію, де під пильним наглядом НКВС йому довелося прожити до кінця життя. Після смерті поета у 1991 році його дружина Яна передала Анатолію Романюку рукописну збірку поезій.

21 жовтня в будинку-музеї Т. Шевченка відбулася презентація книги М. Козака "З наболілої душі". Це місце недарма було вибране для проведення презентації, адже "Кобзар", як найвірніший друг та розрада, подорожував разом з Миколою Козаком по всіх тюрмах та засланнях.

На презентації виступали Анатолій Романюк, який ділився своїми спогадами про поета, директор будинку-музею Ольга Шевченко, поетеса Софія Майданська, героїня помаранчевої революції Параска Королюк та інші культурні і громадські діячі, зачитувались вірші М. Козака, заслужені артисти України співали народні думи. Так ми відзначили вихід другого доповненого видання поетичної збірки М. Козака "З наболілої душі" (перше видання вийшло у 1994 р. у Чернівцях, а передмову до нього написала відома українська письменниця Марія Матіос).

КАРБ ПАМ'ЯТІ

55 ХВИЛИН ДОВЖИНОЮ В П'ЯТЬ РОКІВ

У столичному Будинку кіно відбулася прем'єра документального фільму "Береза Картузька", створеного канадським режисером українського походження Юрієм Луговим.

Микола СЕРГІЙЧУК,
"Нація і держава"

...Пролунав гудок, і ось уже в супроводі звичного перестуку коліс локомотив стрімко мчить залізницею. За вікном пропливають чудові краєвиди, лісові масиви. Потяг наближається до, здавалося б, малопримітної станції Береза Картузька. І тільки тоді, коли дикторський голос за кадром повідомляє глядачеві про те, що цією залізницею упродовж п'яти років у 1934–1939 роках минулого століття прямували ешелони, що доставляли до Берези Картузької десятки тисяч бранців, яких піддавали тут жорстоким знущанням, стає зрозумілою особливість цього місця...

Так розпочинається захоплююча документальна кінострічка "Береза Картузька", створена представником української діаспори в Канаді Юрієм Луговим, який нині досить плідно працює в жанрі кінодокументалістики.

"Береза Картузька" – один з останніх творів режисера. А відбувся прем'єрний показ значною мірою завдяки ініціативі й наполегливості секретаря Спілки кінематографістів України з творчих питань, головного редактора журналу "Кіно-Театр" Лариси Брюховецької.

Відтворювані події на екрані тримали глядачів у напрузі упродовж усіх 55 хвилин (саме стільки часу триває стрічка).

Спираючись на архівні джерела, що підтверджуються унікальними кадрами кінохроніки, автор відтворив непрості взаємини між українцями і поляками на теренах Західної України в середині тридцятих років минулого століття.

Черговий виток жорстокого протистояння з новою силою розгорівся тут ще в двадцяті роки, коли внаслідок закулісних дипломатичних інтриг та відвертої інтервенції молода Українська Народна Республіка опинилася у цілковитій ворожій ізоляції, з якої, на жаль, так і не спромоглася вирватися.

До честі українських патріотів, які опинилися на території, що опинилася під протекторатом Польщі, вони не змирилися з гіркою долею, а наполегливо боронили свої права, протистояли суцільній полонізації, чинили гідний спротив економічним і соціальним утискам і навіть вдавалися до політичних замахів на лідерів реакційного режиму.

І тоді "з'явилася" Береза Картузька. Невеличке містечко, що знаходиться нині на території сучасної Білорусі, постало у 1934 році за розпорядженням найвищого керівництва Польщі як місце, де розмістився найстрахітливіший концентраційний табір. Упродовж п'яти років (до нападу фашистської Німеччини на Польщу в 1939 році) десятки тисяч бранців (головним чином українців) тут фізично й духовно ламала злочинна репресивна машина.

Не можна без болю, співчуття й хвилювання слухати свідчення в'язнів Берези Картузької, на долю яких випали нелюдські тортури, знущання й приниження у таборі жаху. Багато українських патріотів загинули від рук польських катів, але вистояли, не втратили гідності.

Хронологічно простежуючи дні, тижні, місяці й роки Берези Картузької того суворого періоду, Юрій Луговий вдало залучає до коментування подій, що відбувалися в таборі, не тільки безпосередніх учасників і свідків, а й таких авторитетних і відомих дослідників історичного минувшини України, як Тарас Гунчак (США), Ярослав Розумний (Канада), Роман Висоцький (Польща) та деяких інших.

Відтак – автор стрічки зумів не просто спресувати в п'ятдесяти п'яти хвилинах п'ять років трагічної долі наших співвітчизників, яким судилося жити й боротися з польським режимом у передвоєнні роки на західноукраїнських землях, а й познайомити глядача ще з однією, на жаль, значною мірою забутою сторінкою життя українського народу.

Після прем'єри фільму Юрію Луговому щиро дякували за створення "Берези Картузької" внучка вояка ОУН-УПА Ольга Фіщук і Валерій Бублик. А художник-архітектор Анатолій Брус, не приховуючи свого захоплення, підкреслив, що Юрій Луговий – один з перших, хто звернувся до цієї непростої теми.

– Що спонукало Вас до створення "Берези Картузької"? – запитую Юрія Лугового.

– Насамперед пам'ять про рідну тітку Галину Столяр, яка колись мешкала на тих теренах. Вивчаючи її життя, виявив, що стосунки між українцями й поляками тоді були якимись дивними. Так натрапив на документи про Березу Картузьку. Працював над фільмом протягом 2000–2002 років. Після цього шукав кошти, щоб викупити копії архівних документів. У цьому мені дуже допомогла дружина Зоряна, яка стала справжнім співпродюсером стрічки. У реалізації проекту фінансово допомагали близько 20 громадських організацій США і Канади.

Першими глядачами україномовної версії "Берези Картузької" (є намір зробити також англомовну, франкомовну і російськомовну) стали представники української діаспори в Монреалі. Потім презентації пройшли у Чикаго, Торонто, Вінніпезі. Тепер з фільмом познайомилися в Києві. Сподіваюся, що незабаром він демонструватиметься і в інших містах України.

Крім того, мені приємно, що українські фахівці тепло сприйняли стрічку, гідно поцінували мою працю.

Варто також зауважити, що в історії України є ще чимало "білих плям". Тому хочу побажати молодим українським колегам наполегливості у праці. Тоді спільнота обов'язково отримає можливість познайомитися з досі невідомими сторінками української історії про Голодомор, депортації, ГУЛАГи...

На світлині: Юрій ЛУГОВИЙ (крайній праворуч) серед учасників прем'єрного показу "Берези Картузької" у Київському Будинку кіно.

ЖИТІЄ "МАЛЕНЬКОГО УКРАЇНЦЯ"

МАНДРІВКА В ПРОСТОРІ І ЧАСІ,

або Я вам більше не повірю

Михайло ШУЛЯК

За гарматами і колишньою генеральською "хатинкою", що неподалік входу-виходу, на пагорбі стоїть, зігнувшись, поранений, тепер уже навік застиглий у бронзі воїн. Далі, за музеєм прозоро-прикордонних військ, на гранітних плитах викарбувані імена усіх полеглих за "Третій Рим"... в Афганістані. А в скульптурній групі солдат у тричасовому вимірі, пройшовши тернистими стежками й мінними шляхами Марсового поля, обдумує уроки безглуздої війни, сумує за втратами, ревізує філософію смерті й осмислює сенс життя.

Здавалось би, що з огляду на пройдене, фактів для висновків і прикладів для роздумів щодо майбутнього предостатньо, але ж не спиться "ветєранам второй міровой", і вони знову йдуть у черговий, "последній і решітельний"... Може, все-таки здійсниться божевільна московська мрія, пощастить і "с касок напіться води с Ганга", і в Індійському океані помити чоботи.

За афганськими "визволителями" стоїть витесаний з граніту двійник Нестора Літописця. Він тримає розкриту кам'яну книгу, щоб хтось продовжив літопис. Що б його написати? Хіба що те, як зовсім поруч "найпрацьовитіша" у всьому світі нація – цигани, мабуть єдині, кому не загрожує асиміляція і фізичне знищення, на цьому місці табором кочують і з кожним зустрічним ведуть просвітницьку роботу – зворушливу розмову на тему гуманітарної допомоги. На другому ж листку кам'яної книги Нестора треба записати, що в Лаврі засіло московське кодло чорноризників, і що воно готує на Україну орден хрестоносців-мечоносців.

КПРС, перепрошую, КПУ (Комуністична партія України, але правильніше було б сказати Камера Попереднього Ув'язнення, або Кодло Продажників України), – бойовий загін КПРС, перед "етапом большого путі" (КПСС – Концентраційні Пункти Совєцького Сибіру) від площі Слави, що оздоблена гранітом також з мого рідного села, вже вирушила на "смєртний бой". З хвоста колони не видно, що там попереду – ленінський броньовик, ельцинський танк, а може, взяли з демократів приклад, то й бензовоз?..

В першу атаку "За власть совков, – перепрошую... "советов" я запізнився, бо за традицією на цілий день скасували рух транспорту, та й в музеї, поки розглядав "бої" і записував пісні (не все можна було розібрати), то й час пролетів, як розсідлані коні.

Проте очевидці кажуть, що перша атака псевдоукраїнських комуністів захлинулась, і вони біля арсенальної гармати, набравши пороху в жмені і в кишені (щоб засипати ним очі "врагам"), наблизилися до стін будинку демократичного парламенту. Там я їх і наздогнав, а від випадкових переляканих людей, котрі тікали хтозна-куди, чув: "красние ідут".

Колону (казали, що вона п'ята) з комуністичними гаслами й символами очолювали нардепи України – комуністичний Симоненко, соціалістичний Мороз і "кукурудзяний" Ткаченко.

Маючи при собі недобитого на мітингах фотоапарата "маде ін СРСР" (японські чи німецькі мені й не сняться, бо меценатів нема і не буде), я з цих "голодних і рабов", перепрошую, демонстрантів, зробив світлини.

...Але тут до мене підбігла якась пронафталінена жінка і, підозріло дивлячись на мою не по "ГОСТу" зачіску і шевченківські вуса, сердито на "общепонятном" загарчала: "А после нас ти опьять пайдьошь к бандеровцам?!"

– Я неупереджено висвітлюю, за можливістю й необхідністю, всі події, об'єктивно, як цього вимагає історія, майбутні покоління і моє сумління, – відповів я. На зміну розгніваній підбігла сталіністка: "А я знаю, як твоє прізвище – Рухяка!" І тут звідусіль почали лунати відгавки і матюки.

Відчувши подих "пролетарської культури", я здогадався, що тим хотіла сказати давно не юна та з якоюсь дивною посмішкою комсомолка двадцятих років... Але я чемно відповів, що ні до якої партії не належу, нікуди не "вступив", тож вона, мабуть, сплутала моє прізвище з прізвищем якогось нардепа, можливо, й ненавмисне спотворивши його. Адже вік і цієї жіночки далеко не першого повноліття, не третьої молодості і навіть не п'ятої пори. Товаришка попередньої симоно-морозовітренчихи відійшла також незадоволеною. Мені вже давно казали, що я якийсь "не советскій", а тепер уже й деякі горе-демократи" звинувачують мене в тому, що я "не європейський", і не "проеврейський", а "простий" український, патріотичний...

Порівнявшись з урядовим будинком колишнього чорного кольору і нечистої роботи його постійно змінюваного керівного складу, промовець, скаржачись у

Світлина Василя АРТЮШЕНКА

Ось так наш автор шукає правди.

мегафон, кричав, що колись вони тут мали Раду Міністрів, а тепер тільки кабінет. Іменем "народу" промовець закликав до повалення існуючого ладу в Україні і до реанімації покійного Союзу, до речі, "нерушімого".

Колона сварилася російським язиком і вихваляла СРСР. Від цього мені згадалося Шевченкове посланіє "і мертвим, і живим", тож з певних міркувань я запитав промовця – від імені якого народу він виступає? Відповідь, і далеко не належну, дали цербери у цивільному, які свої емоції передали зовсім не в дружньому рукостисканні.

Ледве спекавшись їхньої опіки, я продовжував крокувати у "світле майбутнє" і міркувати. А з протилежного тротуару якась бабуся "со слезами на глазах" надривно кричала: "Ленін с намі! Ленін с намі..." Так, начебто його хотіли переманити до себе проклятущі Рухяки. Я ж думав, що "Ленін всегда со мной... в горе, в надежде і радості...", а виявляється, що він між ними, учорашніми, "шатается-болтается" чи "отірается-ошівается".

Одверто кажучи, я не повірив, що Вовочка Ульянов серед нас, бо якщо і він "із мертвих воскрєсе", то неодмінно стояв би на трибуні під стінами зореносного, на своїм же мавзолеї. Але й це неможливо, бо на вежах Кремля примостився виводок уже нових двоголових яструбів.

Згодом я свій висновок піддав сумніву, а тому і запитав ту "втаємничену": де саме знаходиться вождь світового пролетаріату? Можливо, він мені височайшим декретом дозволить одружитися в гуртожитку й отримати відповідну і давно вже належну за радянськими і новочасними законами квартиру... Бо деякі демократи, а точніше – дерьмократи, слова ні на зборах-мітингах не давали, ні розжиріла голота не друкувала. Мабуть, щоб не мати зайвого клопоту, або через те, що я не їхній Рухяка. Всілякі комуністи, урхапайці й демпуїсти швидше втоплять, аніж допоможуть чи нагодують, приміром, на громадськім, якщо не панськім, фуршеті. Свої "патріоти" в "демократичній" Україні й по шиї можуть надавати, замість мізерного навіть гонорару.

Може, про це й згадувати не варто, бо сором же який, але ж який приклад "щирих"... Натомість із тебе хочуть усе безплатно, ще й сорочку здеруть. Пам'ятаєте: "Якщо тебе вдарили в праву щоку, то підстав і ліву", якщо знімуть кожух, то скинь і штани, і майку і труси..? Геть усе – перейняли з капіталістичного смітника, а нас – на смітник. То, може, допоміг би чим-небудь, чи дав би хоч крихту хліба той, хто обіцяв, що "будет людям счастьє, счастьє на века"? Бо Ісус хоч і воскрес, а годувати бідних вдруге не хоче, пустив нас на самовиживання.

Пам'ятаю далеко не фуршетний випадок. На одному з вечорів пам'яті нашого звитяжця зеківський снобіст єрусалимського християнства знавісніло кинувся на мене й одібрав подароване яблуко (а ще раніше – подаровану автором патріотичну книгу), за те, що я не ворог Рідної Української Національної Віри. А ще за те, що я від його наклепів та хамства захищав у народному суді засновника "Українського Пантеону Достойників Честі".

Але жіночка моїх слів не чула, бо до самозабуття кричала: "Ленін с намі! Ленін с намі! Ленін с намі" Пам'ятаєте:

"В комуністічеськой брігадє
С намі Ленін впєрєді.."

Ну, думаю, якщо "радость народа, гордость народа, знамя семьї трудовой" не в підпіллі, з безпритульними (бомжами) затіває нову "ґевалюцію", або у швейцарських банках із новою "елітою", на чолі з Павлом Лазаренком, партійні гроші відмиває, то біля "Верховної Хати" стереже свою меморіальну дошку, щоб її не зірвали ніякі Рухяки. То, може б, і я в чомусь допоміг. Приміром, захистив би його від надмірно закоханих у нього "комсомолок", адже "Ленін такой молодой", а тут стільки втрачених надій.

Не втрачаючи надії побачити свого, точніше – всього світового пролетаріату спасителя, я знову запитав уже захриплу крикливицю: де ж можна побачити мудрого і дорогого всьому світу Ільїча? Чи хоч би його двійника? Чому він ховається і від кого? Мене знову і негайно "окружілі заботой і теплом" ті, в кого руки, наче орангутанові лапи. Вони прибігли від тих, над якими стовбичив портрет Леніна. Це про них сказав поет: "Зріс він над світом іржавим", пізніше це підтвердив і пастух "Великої Кошари", що то "стадо баранів". Щоправда, він це сказав не про грубошерстних, сірого кольору, а про тонкорунних, помаранчевих начебто.

Проте для обох пород самців і самиць з особливим завихренням в мізках спікер О. Мороз вручив ордери не на арешт, а на елітні квартири, про що цьогоріч у "Літературній Україні" написав народний депутат України, голова канонічної Спілки Письменників України Володимир Яворівський, а також надрукувала "Українська газета-плюс". Дали квартиру й авантюрній депутатці за один рік "роботи" і чи не за те, що витягала з тюрми кримінального злочинця?

Я звернувся до "ветєранов", і не лише "второй міровой", щоб вони мене провели до "найживішого з усіх живих", щоб йому поскаржитись. Але замість того, щоб показати мені "дєдушку" Леніна, вони пообіцяли показати мені "кузькіну мать". І даремне я їх запевняв, що таку їхню мать мені не потрібно, і що вони не мають права на насильство, то більше, що я нічого протиправного не робив. Слава Дажбогу, обіцянку вони не змогли виконати, і я залишився живим. Та й то лише тому, що цього разу на нас були спрямовані всевидющі очі телекамер і цілий десяток фотооб'єктивів, столичних та хтозна з яких країн світу, і підійшов полковник міліції.

До колишнього ленінського куреня, але не того, що біля Санкт-Ленін-бурга в "Разливє", а того, що в Києві на Європейській площі, фронт "красних" трухляків, навіть не вклонившись подобі давно померлого "всеукраїнського старости" Петровського, пішов на штурм червоногранітних сходинок перед оздобленою мармуром спорудою, в якій ще недавно стояла захолола в мармурі подоба вождя світового пролетаріату.

Пішов з натовпом у "послєдній і рєшітельний бой" і я, але мене в цю атаку, і навіть на сходинки, не пустили – скрізь була стіна з живих статуй – "заградотряд" в цивільному вже був тут як тут. Спроба увійти в червоний потік закінчилася поразкою, бо мене схопили в "кліщі" двоє крутих, вигляд і дії яких нагадували спеців із колишнього Жовтневого палацу в Києві 60-річної давнини.

На мої протести вони не зважали, натомість безпідставно зажадали показати "пріглашеніє", та ще й "імєнноє"... Але ж у запрошенні цього не передбачено. Що ж, "контролери", мабуть, не так "круті", як "круторогі". Знову підійшов офіцер міліції з великими п'ятикутними зірками на жовтоблакитних погонах... Цю зустріч зафотографував кореспондент патріотичної газети, але його на сходинки колишнього "мавзо-музею" також не пустили. Одна сорока-злодійка зажадала перевірити і в нього, фотожурналіста, професійну валізу: "Что в ней?" На запитання нецензурній цензорці відповідь дав я: "Фотожурналіст же не запитує, що у вашій сумочці..." Реакція опонентки була блискавичною і хрестоматом: – Нє твойо, хохол, бандеровец, собачье дело!

Не почувши жодного українського слова, і переконавшись, що це не український народ, а якісь "нові українці", наслухавшись "Гімна Совьєтського Союза, гімна УРСР, інтергімна" та іншого, ораторів, від промов яких несло Соловками і Сибіром, від ревища північних ворон лящало у вухах, а над збіговиськом "совьєтського на(б)рода" на держаку, як на рогачах, теліпався портрет ще одного забальзамованого "сокола", я покинув шабаш-нашестя "пролетарів усіх країн" і пішов на Софійський майдан до гнаних і голодних демократів.

"Старший брат" казав, що "гражданіном бить обязан!" Отже, поміркувавши, я пішов до побратимів (бо й "на майдані революшіон іде"). Це тільки наша співвітчизниця, космополітична компаньйонка, заховавшись від нашого народу, пообіцяла написати свій черговий труд, в якому хоче прославити сорок "святих" жінок неукраїнського походження. А я своїм "святим", гетьманам і графоманам роздам-подарую присвячені їм віршеми – інвективи по року свого проживання-"раювання" у столичній незамкненій тюрмі, бо в мене ні кола, ні двора, хоча вже давно минув шевченківський вік і добігає кінця другий ісусів термін гостювання на "нашій не своїй землі". Отже, іду до своїх людей.

м. Київ, вул. Баренбойма, 3, карцер, 25.

Продовження. Початок у числах 45, 46

Далі буде.

СЛОВО І ЧАС

Туга за свободою... Ця, здавалось би, парадоксальна у наш час безберегої свободи і демократії фраза стала лейтмотивом творчого вечора відомого публіциста, поета, заступника головного редактора "Літературної України" і головного редактора газети "Нація і держава", ведучого програми "У дзеркалі сучасності" на радіоканалі "Культура" Михайла Сидоржевського. Крім двох попередніх книг – поетичної "Навпіл між обома світами" та публіцистичної "Здвиг", Михайло Сидоржевський презентував того вечора новий збірник своїх "реактивних" оцінок, оглядів та прогнозів суспільно-політичного життя України за останні сім років саме під такою, парадоксально-викличною, навіть провокативною назвою – "Туга за свободою", виданий за сприяння голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка.

КОЖЕН ВИБИРАЄ САМ

У Будинку письменників відбувся творчий вечір і презентація книжки "Туга за свободою" Михайла Сидоржевського

Галина ТАРАСЮК

Ведучий вечора, знаний поет Іван Андрусяк, представляючи "іменинника" і його труди, почав з того, що нині сотні, тисячі журналістів пишуть "аналітику про політику", але не всі ризикнуть зібрати свої статті під обкладинку однієї книжки, яка б сприймалася через роки не тільки адекватно, а й актуально. Чому? Власне, на це запитання намагалися відповісти учасники презентації, яка поволі перейшла в русло гострої розмови про парадоксально-печальне явище – зникнення із сучасного літературно-журналістського процесу такого важливого жанру, як публіцистика.

Причини кризи жанру, який у перекладі українською означає "народний", "суспільний", чітко постали із одвертої розповіді Михайла Сидоржевського про свою активну багаторічну участь у суспільно-політичному житті України ще з кінця 80-х років, і непохитну націє- і державотворчу громадянську позицію, з якої його не здатні зіштовхнути матеріальні спокуси, якими нині підсолоджують журналістам "грошові мішки" гірку пілюлю свободи слова. М. Сидоржевський був очільником прогресивних українських часописів, таких, як "Вільне слово" (1990–1992), "Самостійна Україна" (1992–1993), "Прес-Форум" (1994–1996), "Українське слово" (1999–2000), журналу "Книжковий огляд" (2001–2004). Написав сотні справді "народних" статей, в яких намагався не тільки оцінювати ситуацію в державі, а й зорієнтовувати читачів – народ, дезорієнтований контрольованою олігархічними кланами через ЗМІ "свободою слова". І робив це чесно, віддано, підносячи національну ідею на крилі нового, молодого і пристрасного Слова тоді, коли мовчали або впадали в розгублену ліберальну риторику вінценосні Герої України, або ті з достойників, що стали в чергу за цим званням і боялися "не вгодити" властям.

В. БОРЕЙЧУК

Справді, сьогодні Михайло Сидоржевський – один з небагатьох із професійних журналістів продовжує на новому витку чесні традиції вітчизняної публіцистики, про що на вечорі говорили і її прославлені корифеї Сергій Плачинда та Євген Сверстюк, які, за словами самого "іменинника", є його вчителями і моральними авторитетами.

Зокрема, Сергій Плачинда назвав Михайла – впередзоріючим української публіцистики, який бачить те, чого, на жаль, не бачать наші політичні лідери. І бачить тому, що головний герой його статей – національна ідея, крізь призму якої він намагається осмислювати дійсність.

С. ПЛАЧИНДА, М. СИДОРЖЕВСЬКИЙ, І. АНДРУСЯК

– Мене сюди привело чесне ім'я Михайла Сидоржевського, – сказав на вечорі Євген Сверстюк, – його вдумливе, коректне, глибоке і нелукаве Слово, яке будить думки і почуття. Мене тішить те, що він є робітником, бо патріотів багато, а робітників не чути.

Є. Сверстюк, кого М.Сидоржевський числить своїм навчителем і ставить поряд із видатним публіцистом, ідеологом українського націоналізму Дмитром Донцовим, підкреслив, що автор "Туги за свободою" чи "туги до свободи" належить до публіцистів світового рівня, з думками яких у країнах розвинених демократій владці рахуються, а статті цитують. На жаль, у нашому суспільстві – інші критерії, інші цінності.

До цих слів хочеться тільки додати: шкода, що наші зверхники у своїй самовпевненості не дослухаються до думки українських патріотично налаштованих публіцистів, оточивши себе словоблудами, дурисвітами і лакизами, ладними за щербатий цент тяжко виборену свободу перетворити на сите рабство пахолків, а демократію – на режим. І цю загрозу, як ніхто, відчуває Михайло Сидоржевський, можливо й тому, що він чи не єдиний із покоління сорокарічних так відкрито, без заборола добровільно оголосив себе воїном і коругвоносцем національної ідеї, і вперто, із завидною цілеспрямованістю хлібороба розсіває її золоті зерна по давно неораних перелогах українських душ.

"Думаю, що найхарактернішою рисою життя і творчості Михайла Сидоржевського є правдивість, відсутність страху і віра у торжество українського духу", – так відгукнувся про свого соратника і однодумця колишній голова Житомирської міської Ради (1990–1992), народний депутат України першого скликання Віталій Мельничук, поділившись із присутніми спогадами про те, як з початку 90-х років минулого століття вони разом з Михайлом працювали у Житомирській міській Раді, піднімали синьо-жовті прапори, творили незалежну пресу і демократичну владу.

Втім, дісталося М. Сидоржевському за рівень публіцистики на сторінках "Літературної України", який, на думку деяких рішуче налаштованих молодих письменників, не відповідає вимогам часу, зокрема це стосується тієї поки що прихованої, однак гострої у глибині своїй, боротьби між двома ідеологічними напрямками – ліберальним і традиціоналістським, якою вдало користуються антиукраїнські сили. Тож на спонтанно тривожне запитання Василя Фольварочного: "Де та сила, яка б спинила шабаш вражий на Вкраїні і об'єднала Схід і Захід, Північ і Південь в одному пориві?", Михайло Сидоржевський відповів:

– Ситуація драматична, але сила є. Вона в кожному з нас. І кожен сам вибирає, що йому робити. Як це роблю і я.

Високо оцінив нинішню працю М.Сидоржевського на ниві національного відродження, зокрема на посаді головного редактора газети "Нація і держава", заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук.

Пошанували Михайла Сидоржевського і земляки з його малої батьківщини – начальник відділу освіти Бердичівського району, багаторічний очільник місцевої "Просвіти" Петро Костюк та методист-освітянин Валентина Муренко.

Паралельно розмові про публіцистичний доробок та громадську діяльність Михайла Сидоржевського братове по перу Іван Андрусяк, Юрко Рудницький, Олександр Дробаха, Володимир Петрук, Олексій Микитенко, Василь Василашко, Борис Гуменюк, Василь Фольварочний, видавець презентованої книжки Сергій Пантюк заторкнули і поетичну грань його таланту. У відповідь Сидоржевський прочитав свої лірико-філософські медитації зі збірки "Навпіл між обома світами".

Серед гостей того вечора були зокрема Микола Закусило, Володимир Даниленко, Валерій Герасимчук, Вадим Пепа, Тетяна Пишнюк, Анна Багряна, Ігор Павлюк, Сергій Соловйов...

Туга за свободою – не ложнюопразниковою, а діловою, творчою, на звитягу і працю задля України не розвіялась і за дружньою вечерею. Цікаво, про що в той вечір думали українські державці, оточені сірими кардиналами і радниками-лібералами та чужоземними політглобами? Не приведи Господи, коли теж про свободу, але без України і без нас, українців...

Світлини Богдана ЗАХАРЯКА

ВІД АВТОРА

НІЧНІ УКРАЇНЦІ

Іван АНДРУСЯК, поет

Дивний ми народ – українці. Точнісінько мов сови, чи коти, чи кажани, чи які-небудь інші аналоги в тваринному світі – нічний народ. Себто, у той час, коли всі інші народи працюють, мислять, виховують дітей, розважаються тощо – ми, вочевидь, спокійнісінько собі спимо. І лише тоді, коли всі інші відпрацюють, упораються з рештою своїх занять і вкладуться до сну, – аж тоді, нарешті, ми прокидаємося і беремося до роботи, до розмислу, до виховування дітей, до розваг і до всього решту, коло чого всі інші люди зазвичай пораються вранці, вдень та увечері. Нам же для всього цього є лише ніч – у тім числі, звісно, і для перегляду телепередач. І головне те, що наше телебачення залюбки йде нам назустріч і старанно пристосовується до наших нічних умов життя.

Хороше в нас телебачення – старається для рідного українського народу. Відомо ж бо, що в Україні проживають представники багатьох національностей – тож для них усіх є ранкові, денні й вечірні передачі; а ось для нас, українців, зважаючи на наш нічний спосіб життя, – винятково нічні!

Ось погляньмо краєм ока, скажімо, на телепрограму лише одного нашого загальнонаціонального телеканалу – бодай "Нового" – лише на один-єдиний день, точніше, ніч – бодай на 15 листопада. О 3 год. 05 хв. нам пропонують переглянути надзвичайно корисну й важливу для інтелектуального розвитку телепередачу – "Невідома Україна". Про те, скільки на нашій рідній землі є цікавущих пам'яток природи, культури, історії, мало кому, на жаль, відомих. Щойно по її закінченні о 3 год. 50 хв. демонструється документальний телефільм "Запорозька Січ. Витоки", і далі ціла серія подібних історичних картин: о 4.05 – "Козацький флот", о 4.20 – "Зоряний час козацтва", о 4.40 – "Козацтво. Руїна"... Годі й казати, що нашим дітям надзвичайно цікаво буде про все це довідатися, та й нам теж воно зовсім не завадить...

Ось лише маю проблему. Серйозну проблему. Мушу поскаржитися своїм шановним читачам, що я, певно, якийсь геть нетиповий українець. Неправильний. Не вписуюся у "формат". Бо хоча я нібито й "сова" за так званим біологічним годинником, себто вечірні й нічні години для мене теоретично мусять бути значно продуктивніші, ніж ранкові, – проте я чомусь ніяк не можу всидіти біля "голубого екрана" до того часу, коли там почнуться, нарешті, телепередачі для мене, українця. Не можу – і край! Очі злипаються, позіхаю так, що аж щелепа тріщить, і засинаю раніше...

Ні, виходить, що не для мене, українця, українське телебачення!

І не для моєї дружини, котрій теж зранку треба на роботу, і перед тим незле було б виспатися; і не для моїх батьків, котрі хоч і пенсіонери вже, але живуть у селі, тримають сякутаку домашню живність і мусять устати зранку бодай задля того, щоби її нагодувати й напоїти; і не для моєї сестри, котра працює в кулінарному цеху і не ночами, а таки зазвичай зранку пече свої смачнющі тістечка, котрі мусять розкупити протягом дня, доки свіжі; і не для моїх родичів, друзів, знайомих, сусідів, у котрих теж удень повно справ, щоби впорати які, слід, як мінімум, добре виспатися вночі...

А для кого ж тоді? Може, для українців Америки? Аякже, у них день якраз тоді, коли в нас ніч – і вони можуть спокійнісінько дивитися через інтернет наші телепередачі, якщо захочуть. А що можемо дивитися увечері, прийшовши з роботи і прагнучи сякого-такого відпочинку, ми? Телесеріал "Кадети" з пропагандою "сили русского оружия"? Чи телесеріал "Моя прекрасная няня" з пропагандою "малоросійської тупості"? Чи телесеріал про Ґєну Букіна з пропаґандою тупості як такої?

Ні, я краще викину телевізора.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9